

Teie naine Guðrún Aronsdóttir on meie käes.

Tema vabaduse hind on kaks miljonit eurot, mis tuleb kohale toimetada selle nädala lõpuks kahesajaeurostes rahatähtedes.

Teile öeldakse, kuhu peate raha viima.

Me ei tahaks Guðrúnile viga teha, aga tapame ta, kui pöördute politsei poole.

Tapame ta, kui te raha ei maksa.

Tema elu on teie kätes.

Kiri vedeles köögilaua – üksainus A4-leht, mis lastud välja tindi-printerist. Need paar rida tühjavõitu paberil ei andnud juhtunule mingit selgitust, kuid kandsid samas endas nii hirmutavat mõtet, et Flosil läksid põlved nõrgaks ja ta oli kindel, et variseb kokku. Ta vajus toolile ja luges kirja uuesti ning tema magu tõmbus krampi, sellal kui ta põrnitses köögis valitsevat kaost ja püüdis kõigest väest hingata.

Õhtusöök seisis toorena köögisaarel. Külmutatud Hornafjörðuri langustiinid olid ilmselgelt vedelnud tööpinnal pikka aega, sest koorik oli hakanud juba tumedaks tõmbuma. Guðrún oli nähtavasti valmistanud õhtusööki: lõikelaua olid ürdid ja pannil tükk võid, millele Guðrún oli pigistanud sidrunimahla, just nagu tal ikka kombeks oli. Guðrúni langustiinid olid alati imelised ja hämmastaval kombel tundis Flosi, kuidas tema suu hakkas Guðrúni langustiinidele mõeldes vett jooksuma. Ta peaaegu tundis nende maitset: praetud sidruni-küüslauguvõis värskete ürtide ja värskelt jahvatatud musta pipraga.

Ühtäkki, nagu oleks see olnud mingi täiesti uus avastus, tabas ta end mõttelt, kui väga on tal vedanud, et on abielus meisterkokaga. Oli mehi, kes pidid leppima hädapärase toiduga, mis oli kunstist kaugel. Oli neidki, kes pidid endale ise süüa valmistama. Pärast kahtteist aastat oleks ta pidanud endale aru andma, et naine on suurepärane kokk, aga ühtäkki sai talle selgeks, et tal on vedanud nii mitmeski mõttes, et saab olla Guðrúni abikaasa. Aga nüüd oli neid tabanud katastroof.

Vahel oli ta mõelnud, millal ebaõnn neid leiab. Ta oli viiskümmend viis ja näinud, kuidas eakaaslased pistavad rinda vähi,

pankroti või autoõnnetustega. Üks oli isegi lapse kaotanud. Kõik näisid saavat oma jao muret ja leina. Kõik peale tema. Tema oli seilanud hea õnne tuules, lootes pääseda tormide käest, millega elu näis justkui huupi karistavat kõiki teisi.

Mõistagi oli ta pidanud läbi elama lahutuse kogu sellega kaasneva draamaga ja oli ütlematagi selge, et Sara Sól oli käitunud teismelisena pööraselt, ning lisaks oli ta teinud sageli pikki tööpäevi, et firmat vee peal hoida. Ta oli pidanud neelama alla ka mõru pilli, kui selgus, et nad ei saa Guðrúniga omaenda lapsi. Aga temaga polnud juhtunud midagi tõsiselt halba. Praeguseni.

Kui ta istus ja püüdis hingata, tabas ta end mõttelt, et on selle ära teeninud. Ta polnud viimasel ajal Guðrúnit vääriliselt hinnanud. Naine oli hakanud talle tunduma isegi tüütu ja näis olevat kaotanud huvi ka tema vastu. Guðrún hoidis maja puhta ja korras, tegi süüa endiselt hoole ja armastusega ning nad rääkisid õhtusöögilauas ühest ja teisest, kuni kõik oli taas omal kohal ja võitu sai rutiin: neid ootas diivan.

Näis, nagu poleks miski suutnud kangutada naist lahti televiisori eest, kus ta lebas, kuni vajus unne, samas kui tema istus oma tugitoolis ja klõpsis kanaleid, sellal kui naine vaikselt norskas, suu lahti ja nägu padjal puhkamas.

Täna Guðrún televiisori ees ei maga. Selles polnud kahtlustki. Oli selge, et Guðrún oli oma röövijatele vastu hakanud. Maas oli klaasikilde ja nende ümber valge veini loike. Naine oli nähtavasti valanud süüa tehes endale veini, nagu ta sageli tegi. Punane paprika ja kahvel vedelesid samuti põrandal ja üks tool oli külili, nagu oleks see pikali löödud, sellal kui naist välja tiriti. Külmuks oli pärani lahti. Guðrún poleks iial jätnud külmikut lahti.

Kui ta seal ringi vaatas, näis tema lõhnataju ärkavat. Ta tõusis ja nuusutas. Ahi oli sisse lülitatud ja surises, andes märku, et ventilaator töötab. Guðrún oli veennud teda ostma seda ennekuulmatult

kallist ahju just nimelt selle fantastilise ventilaatori pärast, mille ta pidi saama.

Flosi avas ukse ja nägi ahjus piklikku küpsetusvormi. Ta pistis käe mõtlemata ahju ja haaras vormist ning tema ajul läks aega üle sekundi, enne kui ta tundis valuaistingut. Flosi karjatas, tõmbas käe tagasi ja krabas kiiresti pajakinda, et sai välja võtta. See mustendas pealt ja kuigi vormi sisu oli söestunud, tundis Flosi selle ometi ära. See oli olnud Guðrúni mägiürdisai, mis maitstes langustiinide kõrvale alati oivaliselt. Ta lülitas ahju välja ja siis andsid tema põlved järele ning ta vajus köögipõrandale, silmad pisaraid täis, ja tundis valu, mis voogas temast läbi samal ajal, kui tema käsi kõrvetusest tulitas.

2

Áróra pidi džiibi roolist kramplikult kinni hoidma, sellal kui auto Hafniri teelt kõrvale viival kruusateel hüples. Kruusateeks oli seda palju nimetada, sest see oli üks neid auklikke radu, millel polnud numbrit ega nime. Varsti pärast seda lühikest kõrvalepõiget viivad laavaväljad kindlasti tagasi 44. maanteele, Hafniri teele. Kui ta oli suvel oma otsinguid alustanud, oli talle tundunud uskumatu, kui palju on neid radu, mis viivad siin Islandi edelanurgas igalt nummerdatud maanteelt tühermaale. Ainuüksi 44. maanteelt jooksid ühele ja teisele poole enam kui tosin seesugust. Paar põhja poole suunduvat viisid lennujaama hoovõturaja teenindusalani või Svartsengi geotermaalelektrijaama poole. Aga suurem osa ei viinud kuhugi. Need hajusid lihtsalt laavaväljal, jooksid tupikusse. Just nagu tema katsed leida oma öde.

Áróra heitis pilgu üle öla ja vaatas üles läbi džiibi avatud katuse. Droon järgnes talle kuulekalt, püsidis kaheteistkümne meetri kõrgusel, just nii, nagu ta oli selle seadistanud. Sellest kõrgusest piisas, tegemaks pilte, kuhu jäi peale paar meetrit kummastki teepervest, aga samas oli see parasjagu madal, et fotod oleksid selged – ja kui ta tahab, et tal oleks sellest mingit tolku, siis on tal vaja selgeid fotosid.

Ta üllatus, kui tee järsult lõppes, sest ta oli oodanud, et see on üks neid poolringe, mis jõuab tagasi Hafniri teele, aga droonifotosid kaardiga võrreldes avastas ta, et pole üldse kohas, kus arvas end olevat. See polnud põrmugi tähtis. Ta võib sõita seda poolringi järgmine kord. See oli kogu nädala esimene tuulevaikne päev ja Áróra kavatseb need paar päeva drooni lennutada. Ta oli kuulnud, et ilm läheb peagi jälle halvaks, tuues endaga tormituule, ja oma Islandil veedetud

lapsepõlvest mäletas ta, et mõne üksiku pausiga võivad tormid kesta terve talve ja lisaks sellele sajab ka lund, mis katab kogu maapinna ja varjab ära kõik, mis võib seal peituda.

Ta ronis autost välja, tõi drooni alla, pakkis kokku ja asetas ettevaatlikult kõrvalistmele. Ta seisis auto kõrval ja vaatas telefonist droonifotosid. Ta nägi, et laavaväljad olid juba sügisvärvides, millest polnud lähedalt vaadates aru saada; aga drooni vaatepunktist oli näha siin-seal roostepunaseid ja pruunikirjusid laiike kohtades, kus taimed olid võtnud maad selle hallikasroheline sambla keskel, mis näis olevat musta laava ainus kattekiht.

Áróra süda võpatas, kui ta nägi ekraanil midagi sinist. See näis olevat rajast umbes kahe meetri kaugusel, üsna raja lõpu lähedal. Ta suurendas pilti, kuid ei näinud midagi peale taevasinise laigu, mis oli pooleldi laavanuki alla mattunud. Kaugemal, seal kandis, kust ta oli Hafniri teelt ära keeranud, oli midagi valget. See oli suur ja kahvatu ning Áróra imestas, et polnud seda varem märganud.

Ta ronis tagasi džiipi, keeras otsa ümber ja läks tulnud teed tagasi, tundes nüüd juba ärritust, et ei saanud sõita kiiremini. Aga tal polnud võimalik pedaali põhja vajutada, sest nõnda võinuks ta nugaterava laava vastas rehvi lõhkuda ja selle vahetamine nõuaks vaeva ja aega. Aega, mida oli targem kulutada otsimisele.

Áróra hüppas autost välja, vaevumata ust kinni panema, ja kõndis laavanuki juurde, mis varjas droonifotolt nähtud eset. Lahti jäänud ukse tõttu autost kostvad hoiatussignaaliid saatsid tema südametukseid, mis muutusid kiiremaks sedamööda, kuidas ta lähemale jõudis. Sinine laik oli plastitükk ja Áróra tundis ühtaegu pettumust ja kergendust, just nagu alati, kui droon leidis üles prügi. Seekord oli tegemist katkise prügikastikaanega.

Áróra ohkas ja sikutas plastitükki. See oli seal vedelenud ilmselgelt kaua, sest oli täielikult laava vahele takerdunud ja Áróra pidi mitu korda kõvasti sikutama, et see kätte saada ning tassida autosse, ülejäänud hommikuse prügi hulka. Drooni tabatud valge

asi oli presenditükk ja Áróra pakkis selle auto pagasiruumi. Prügi korjata on tegelikult väga hea, mõtles ta endamisi, sest nagu ikka, ei lasknud see tema mõtetel rännata liiga kaugele, küsimuseni, mida ta teeks juhul, kui leiab selle, mida otsib – kui ta leiab oma õe säilmed.

Áróra oli end just autos mugavasti sisse seadnud, kui helises telefon. Nendel retkedel olles ei vastanud ta telefonikõnedele meelega. Tundus vale kulutada Ísafoldi otsimiseks mõeldud aega millelegi muule, aga kuna kõne oli Šotimaalt, tema kolleegilt Michaelilt, otsustas ta oma reeglit eirata.

„Hei, Michael,“ ütles ta rõõmsalt, kuid mees näis olevat omaenda mõtetest nii haaratud, et ei vastanud samaga.

„Mul on sulle üks erakordselt kummaline palve,“ ütles Michael ja Áróra sai mehe toonist aru, et see on palve, mida ta ei saa jätta täitmata.

Kõik, kes on kogenud säärast šokki, teavad seda õnnist aega une lõpus, kui mõistus hakkab just ärkama, ent on ikka veel väga vaikne, ja hetke, kui reaalsus voogab tagasi, jääne ja armutu, justkui sukelduksid sügavale vee alla. Flosi lebas veidi aega ja põrnitses lage, mõtiskledes selle üle, miks on ta elutoas. Ja siis tuli talle kõik meelde. Eilne päev. Guðrún.

Küllap oli ta diivanil uinunud veidi aega pärast seda, kui oli rääkinud ühe briti raamatupidajaga, kellele oli helistanud, palumaks vabastada lunaraha maksmiseks vajalik summa. Ta oli rääkinud mehele ära kogu loo. Ta oli pidanud seda tegema. Tal oli olnud vaja kellegagi rääkida. Michael oli käskinud tal rahuneda, valada endale üks suur naps ja püüda lõdvestuda; ta saadab Flosi juurde kellegi, kes oleks talle toeks. Flosi oli Michaeli nõuannet kuulda võtnud. Tal oli vaja kellegi tuge. Ta tundis, et on otsatu meeleheite äärel ja kui tal pole kellestki või millestki kinni hoida, vajub ta silmapilgu vältel sellesse sügavikku.

Ta haaras telefoni ja saatis Sara Sólile sõnumi:

Tule kohe, kullake. Mul on sind vaja.

Ta teadis, et Sara Sól jõuab kohale vähem kui tunniga. Nad olid alati olnud lähedased ja polnud asja, mida tütar poleks tema heaks teinud. Guðrún oli olnud see, kes asjad keeruliseks ajas: tüüpiline kasuvanema olukord. Vahest seepärast oligi Sara Sól nii meeleldi tema kõrval kõiges, mis puudutas firmat. Äriküsimustes ei näidanud Guðrún üles vähimatki huvi.

Guðrúnile mõeldes kattus ta külma higiga. Mis tingimustes teda hoitakse? Kuidas ta end tunneb? On tal hirm? Kas talle on

viga tehtud? Ta nägi vaimusilmas pildikesi vilksatamas. Tal polnud aimugi, kust need tulid – vahest mõnest krimifilmist või inimröövi käsitlevatest uudistest. Ta kujutles Guðrúnit aheldatuna räpasel, külmal põrandal ja seejärel tegemata voodil, kaela ümber mingi nöör. Aga kõige hullem oli mõelda, et naine on kusagil tillukeses akendeta ruumis. Flosi mõtetes polnud see tuba räpane ja seal oli olemas kõik, mida vaja – isegi televiisor; aga Guðrúnile olnuks see kõige kohutavam asi. Naisel oli klaustrofoobia: nii hull, et tal oli raske isegi lifti astuda.

Flosil oli telefon endiselt käes ja millegipärast otsis ta välja Guðrúni numbri. Ta kuulis naise telefoni helisemas koridoris, kus see oli tema koju tulles vedelenud. Flosi püüdis tõusta, kuid tal oli tunne, nagu tiriks diivan teda tagasi alla. Oli julmal kujul irooniiline, et ta istus ja igatses naist nüüd sellesamas kohas, mis oli teda nõnda ärritanud selle pärast, et Guðrún oli eelistanud öhtuti diivanit temale. Ta igatses naist nii, et see tegi haiget – igatses teda lausa meeleheitlikult. Ta oleks andnud kõik, et näha Guðrúnit diivanil norskamas täna öhtul ja kõigil järgnevatel öhtutel, sellal kui tema tavapärasel moel puldiga maadles, otsides midagi, mis oleks väärt vaatamist.

Selleks ajaks, kui uks viimaks avanes ja fuajeest kostis Sara Sólí hääl, olid tal valatud viimsedki pisarad.

„Isa!“

Flosi püüdis tütrele vastu hüüda, et on elutoas, kuid tema hääl kõlas nagu haavatud looma ulg. Sara Sól astus tuppa ja jäi teda vaatama.

„Isa, kas midagi on juhtunud?“

Maja oli üks Hraunbrúni uhkemaid. See ei paistnud tee pealt kohe silma, sest oli peidetud kolme elumaja ühiselt tupiktänavalt algava sissesõidutee kaugemasse otsa. Hoone välisilme oli suursugune, justkui oleks see loodud imeliste sündmuste, parimate õhtusöökide, tantsupidude ja auväärt külaliste tarvis. Selle maja juures polnud midagi igapäevast. Garaaži ees ei vedelnud tööriistu, ukse kõrvale polnud käepärast jäetud harja, et pühkida kokku lehed, mis tänava ja kõnnitee servades punetasid, ning kusagil polnud näha ka prügi-kastide varjualust.

Sissesõidutee oli kaetud asfaldiga, just nagu rada, mis kaardus maja ette. Kummalgi pool rada olid õuelambid, asetatud üksteisest umbes meetri kaugusele, ja paks kasehekk, mis lõigatud kenadeks kupliteks, lastes puude punakaspruunidel sügislehtedel mõjule pääseda.

Áróra helistas uksekella ja tabas end mõttelt, et oleks pidanud esiti koju minema ja rõivad vahetama, aga see mõte haihtus niipea, kui mees ukse avas. Meeleheide tema näol oli nii valuline, et vaevalt pani mees tähele pisiasju, nagu tema kulunud teksad ja tuulepluus.

„Kas teie olete Flosi?“ küsis Áróra kätt välja sirutades. Mehe peopesa oli hiline ja ta tundis kerget värinat, kui mees tema käe võttis ja seda pigistas. „Minu nimi on Áróra. Mind saatis siia Michael, teie Edinburghi raamatupidaja.“

Ta järgnes Flosile tuppa läbi eeskoja ja avara fuajee, kus trepid viisid ülakorrusele ja terve rodu peegelustega kappe kõrgusid laeni välja. Köögis näitas Flosi põrandale, kus vedelesid klaasikillud ja mõned köögiviljad, ning krabas siis köögikapilt prinditud lehe ja ulatas talle.

„Kui ma eile koju jõudsin, oli kõik nii. Ja see kiri oli laual. Nii ma siis helistasin Michaelile, et ta vabastaks rahasumma ja ... ja ... noh ...“

Mehe sõnad said otsa ja ta põrnitses abitul pilgul Árórat.

„Kui asi läheb selleni, siis olen mina see, kes sõidab Ühendkuningriiki teie raha järele,“ vastas Áróra.

Flosi noogutas ja hetkeks mõtles Áróra, et mees variseb kokku, kuid ta kõhatas ja tõmbus kühmu, justkui hoiaks ta end tagasi.

„Michael palus mul teid ka igati toetada, arvestades seda, et te ei taha minna politseisse. Ta arvas, et te ei peaks röövijatega üksi tegelema,“ sõnas ta.

„Hästi. Jah. Täna teid, täna,“ pomises Flosi. „Kui aus olla, siis ma ei tea, kelle poole pöörduda. Aga mul peab olema raha valmis, juhuks kui nad ühendust võtavad. Ma ei saa oodata päevade kaupa pangaülekannet ja kogu muud jama, mis sellega kaasneb. Mul peab olema õige summa käepärast. Et nad laseksid Guðrúni vabaks.“

Kui ta naise nime välja ütles, näis see häirivat habrast tasakaalu, mida mees oli püüdnud Áróra saabumisest peale kõigest väest säilitada, ning pisarad tungisid silmi ja voolasid mööda põski alla. Mees tõmbas valjult ninaga, sirutas käe köögipaberi järele, rebis sealt lehe ja pühkis nägu.

„Teadmatus, kuidas tal on, kas nad kohtlevad teda hästi, kas ta on hirmul, on talumatu.“

Áróra asetas käe julgustavalt tema käsivarrele.

„Lunarahanõuet arvestades võite olla üsna kindel, et nad hindavad Guðrúnit kõrgelt.“ Áróra heitis pilgu veel kord kirjale. „Nad näikse arvavat, et ta on väärt kaks miljonit eurot. See tähendab, et nad hoolitsevad tema eest hästi.“

„Teil on õigus,“ vastas Flosi, nagu oleks ta meeleheites haaranud lootuskiirest, mida see mõte pakkus. „Muidugi on teil õigus.“

Áróra silmitses taas kirja ja taipas siis, mis oli teda lunarahanõude juures närinud.

„Veider, et nad tahavad raha eurodes, mitte kroonides,“ ütles ta. „Kes teab, et teil on konto välismaal?“

Flosi sirutas käe kirja järele, vaadates seda, justkui näeks ta seda alles esimest korda, olgugi et oli seda kindlasti lugenud vähemasti sada korda sellest ajast peale, kui oli selle köögilaualt leidnud.

„Küllap on see üks neid välismaiseid kuritegelikke jõukusid, millest uudistes alatasa räägitakse. Nad tahavad raha, mida pole tarvis vahetada.“

Ta kehtitas rääkides õlgu ja ulatas kirja tagasi Árórale. Áróra pani selle lauale, kust mees oli selle enda sõnutsi leidnud, ja tegi sellest telefoniga foto. Teda häiris, et Flosi polnud vastanud küsimusele, kes oli võinud teada tema välismaistest kontodest, ja arutles endamisi, kas mees oli liiga endast väljas, et kaine peaga mõelda, või oli ta küsimust meelega vältinud.

Olenemata sellest, kumb variant oli õige, kinnitas see Áróra veendumust, et sel mehel on vaja abi rohkem, kui tema suudab pakkuda.